Дъщеска приказка — Майка си родила — щели се родили или дошло и бъдне — Двъ родили — двъ щели, двъ родили. — Едно умрело — дошло му реда умрело. — Бащата си заклал едина вол. — Сварил без кур бан не пива — Умрело и другото — едно без едно не ходят — Бащата си заклал и другия вол — Двъ сварили две курбана. — Бащата си оставили и за тебе. — Той пак си ми оставяше. — Турили го полицата — Той пак тем си го турувале — Кучката го вързала — Тя пак си го пратале. — Бащата си дъл — Той исколвнал кенета — вкърли на бокчуки — Тя пак си и лешеше.

1 Работницата. — Имало си работница, жена все трева, копала, сеяла, такала, и двам за мъри години исчакала, та ошла на мъжа си едно ръкав. И му го приметила на ветата грева та му дъвала да я обеле, тя била турила да вари цвер, и той цвер да пръгви на ръкав, а тя чакала да пръгне и като отиде далеч ха, тогаз дало повика уф да го потопта за ръцо и той да махне с ръка уф да и разтрави та да не продължи ръкава а тя тогаз да види приличал ли му нов ръкав. И пак като видъл Бог той да пръгнал и го замислил на далечко, та му повикала: ръкавица! Сичкото ли дъще за търя в' гора та? А той повикал: Сичкото, сичкото, да знай душа, когато бяло лна и потахах с' ръка да подтъвръв, та са продължил ръкава. А тя като видъла да се дъвнал ръкава до Бога и подумала: Боже Боже че как било хубаво с' нов ръкав, що ли ва сгрешила да му искарам другия ръкав.

2 Какви са дъртати като кучета. — Стари имало двоа баба, отрешили сина си да доведат сноха да им шета, чоп' тъ тръгнали на свои твърдъ хайдъ бъдка. Одинаки в' изтъ на мърда на пикадъ, свакър и свекърва, чакали, чакали да дъвне бъдката да шета, и гледат че тъ са не чакалва. Тъ вели та се нагласили: Стани ти, бабо, ръкал дъ, да бегаш надирнъ, да видиш за вода, тъ аз ща сама да ида да ходиш тъ, ма ти дъртати кобилица та, и да ти кажеш ако ти дръгнали, да ни са оставят бъдката да ходи кобилицата, та да иде тя на вода. Тъ и не правили, ама като бегнал да са дъртати за кобилицата, уф кой да иде за вода. Бръзка та си стояла стоечко в' нъта и не гледала, а пак отидъ ръкла: Сега Боже, мари, стари хора, какви са дъртати като кучета. За тъй сенкин мъчо ми ум пика: Един да иде вместа та другия утре.

Не кесено, стрижено. — Имало си мъж имал бяла чеш и са оженил за една стачка жена, и колкото са мъчили той да я вкара в' чеш, тя все то отпада ставала, и каквото и кажъл да прави не правила, ама каквото не и давал да прави, тя на тук нему това правила. Той вече бакнисал от нея и без да мисли как да са отърве от нея и турил на ума си да я накара с' стачката си сама да са затрие. И дало турил той ръка на нея, а да си отърве от нея. Ведъж тъ сгнанали да идат на друго едно село на сбор, и като отивали случило са да минат през една покосена ливада. Мъжа казал: Жено, как хубаво покосена тая ливада! — Хъ, хъ не ва е покосена; тъ не косена ама стрижена, затъй така хубаво е остригала. — Мъжа,